

[Wihjelm]

skattetænkning i form af de såkaldte aktionærlån, men når typograferne vil benytte låneformen til at opnå en smule skattehensstand og derved strække konfliktmidlerne, skal det standses.

I årevis har de kendt til overtrædelser af dyreværnsloven. Dem har de legaliseret, og når loven så stadig væk overtrædes, lempes de yderligere. Når det kan bruges mod arbejdere, der betegnende nok er i strejke først og fremmest for krav, der vedrører deres egen sundhed og deres eget helbred, ja, så kan man pludselig finde dyreværnsargumenterne frem til støtte for arbejdsgiverne.

Hvis nogen alligevel skulle have en mindre beskidt interesse i dyreværnsaspektet – og det kan jo i hvert fald retsforbundet demonstrere ved pkt. 1 i sit beslutningsforslag – skal jeg gøre opmærksom på for det første, at slagteriarbejderne har tilbudt en nødslagtningsordning, men at den er afvist af arbejdsgiverne, som dermed klart har ansvaret for den mishandling, der måtte blive følgen, og for det andet at landbruget og arbejdsgiverne har truet de private slagterier, som allerede har fornyet overenskomsten med slagteriarbejderne, til lukning.

Jeg mindes ikke at have hørt nogen dyreværnsargumenter imod arbejdsgiverne i disse nærliggende anledninger. Jeg mindes heller ikke at have set det sædvanlige kapløb mellem fru Nathalie Lind, hr. Hagen Hagensen, hr. Voigt, hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Brusvang om at kalde justitsministeren i samråd, om at råbe op om blokade og eksklusivbestemmelser og stille krav om politindsats i anledning af, at bl. a. slagtehuset i Allingåbro og slagteriet i Brørup er blevet truet til lukning. Også denne uvante tilbageholdenhed demonstrerer hykleriet, når de pågældende herrer og damer skal have deres klassepolitiske stillingtagen til at tage sig ud som demokratiske principper.

Noget andet er så, at der efter vor mening bør gribes ind over for dyremishandling; det skal der i øvrigt allerede efter den gældende dyreværnslov, og den bør håndhæves også over for kapitalinteresser. Det kunne mest nærliggende ske ved, at regeringen og dens indgrebsstøttepartier sørgede for, at slagteriarbejdernes forslag til en nødslagtningsordning blev realiseret, og det kunne mere generelt, hvis man ville, ske ved, at svineproducenterne i henhold til dyreværnsloven pålæg-

ges for egen regning at aflive mishandlings-truede dyr. Hvis man er imod destruktions af levnedsmidler, ville en tvangsaflevering til denne aflivning for egen regning være en oplagt ting – uden beregning naturligvis, for man er jo ude i en konflikt, og man skal vel ikke ligefrem støtte den ene part i den konflikt – en tvangsaflevering, så det var samfundet, der overtog værdierne af de tvangsafleverede og tvangsaflevede dyr. Det ville være en måde at være nogenlunde neutral på i denne konflikt, og det ville i øvrigt også imødekomme arbejdsministerens argument om det samfundsøkonomiske tab.

Men den ordening, man her kommer med, er klart og tydeligt ledet af, at man på begge disse områder: på det økonomiske og dyreværnsaspektet, fuldstændig enøjet ønsker at få klaret dette her og på en sådan måde, at man samtidig tryner den ene part.

Waldorff (VS):

Venstres slagteripolitiske ordfører, hr. Enggaard, havde det alvorlige jakkensæt på, da han for efterhånden en times tid siden var heroppe for at løfte kniven imod de slagteriarbejdere, som begribeligvis har sagt nej til en fortsat nedslidning og amputation på slagterierne. Hr. Enggaard sagde indledningsvis, som det hedder: ingen kan være i tvivl om venstres holdning til det foreliggende lovforslag. Det mener jeg nu nok er en noget harsarderet udtalelse. Det er jo faktisk muligt, at der er nogle, der er i stand til at huske, hvordan hele overenskomstforløbet blev indledt, og som endnu ikke har opdaget, at venstre for 10 dage siden opfandt noget, som hed tungtvejende samfundshensyn.

Historien er faktisk sådan, at venstre indledte overenskomstforhandlingerne med en fanfare om, at nu måtte man komme væk fra disse indgreb i overenskomstforhandlingerne, nu måtte socialdemokratiet og regeringen stille arbejdsmarkedets parter i udsigt, at de selv skulle forhandle sig frem til en løsning.

Det var især venstres økonomisk-politiske leverpostej, der førte sig frem ved den lejlighed, og der er ingen tvivl om, at det var stærkt medvirkende til, at statsministeren faktisk fulgte venstres krav op ved at gøre det til et tema forud for overenskomstforhandlingerne, at man ikke kunne forvente, at der kom et regeringsindgreb. Derfor kunne